

фонитѣ, по цѣлия фронтѣ. Донесенията говорятъ за дено-нощнитѣ танталови мъжи на храбритѣ бранници, които неуморно се опитватъ да подготвятъ своята позиция, да я опашатъ съ телени мрежи, да си изкопаятъ въ канаритѣ, галерии, скривалища, лисичи дупки и да приготвятъ леговищата за полуразнебитенитѣ отъ непрекъснато стреляне орждия. Неприятелскитѣ аероплани, необезпокоявани отъ никого, летятъ надъ насъ и хвърлятъ смъртоноснитѣ си бомби. Тѣ не всѣкога поражаватъ. Но моитѣ крака и ръце сж надраскани, а гърдитѣ ми покрити съ сини петна отъ една трѣсната на нѣколко метра бомба, която ме посипа съ хиляди камъчета и желѣзни парченца. Щастие! И днесъ отървахъ кожата. Отидохъ въ болницата да измиятъ драсканицитѣ. Сериозна повреда нѣма, но ме оставятъ да лежа поне два дни за да не стане нѣкоя инфекция.

4 септември. Мизерията въ болницата е невѣроятна. Най-необходимото липсва. Всички легла сж препълнени съ тежко болни и ранени. Лѣкаритѣ неспирно режатъ крака и ръце. Тѣ нѣматъ време да се грижатъ за нещастницитѣ за да спасяватъ краката и ръцетѣ имъ. Които могатъ да издържатъ пътуване изпращатъ ги отъ болница въ болница, къмъ Скопие, Нишъ и София.

Нито едно лице, въ което да блика здраве и сили. Изпити, съ фосфорисцирани очи, апатични и постоянно разправящи се за храна. Тѣ сж като гладни кучета, само душатъ. И въ болницата нѣма храна, както и на фронта, но тукъ е по спокойно. Нищо ги не тревожи.

До моето легло е и това на другаря ми отъ школата Храбъръ. Той е раненъ въ кракътъ и съ ужасни усилия понася болкитѣ. Опита на лѣкаритѣ да извадятъ засѣдналия куршумъ е неуспѣшенъ и ще трѣбва да го евакуиратъ къмъ Скопие—Нишъ. Той е стисналъ устни и глухо пѣшка. По лицето му нѣма капка кръвъ, толкова е той блѣденъ и изнемошялъ. Неговата типична по изящество и красота глава, на чистъ сръдногорець, се откроява върху замръсената възглавница и силно ми напомня чертитѣ на сестра Евга, която толкова много грижи полага за моето оздравяване.